

DE INDRINGER

De Indringer

©2015 Katrien Dierick & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

Omslagontwerp: Osman Gazioglu

Tekeningen: Florence Kaspar

ISBN: 9789462952137

NUR: 300-350

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Van dezelfde auteur: *Raak mij niet aan*

Verhaal: Katrien Dierick
Illustraties: Florence Kaspar

DE INDRINGER

*Voor al wie Miauws spreekt,
of graag een kat zou willen zijn...*

*Van 's morgensvroeg bij het ontbijt
begin ik al vanalles te vragen.
En Stekel vult tot groot jolijt
mijn bakje zonder te klagen.
Ik spin, ik zoen en ben zo lief,
want Zacht die komt naar beneden.
En ach, zij is toch zo naïef,
ze valt voor mijn smeebeden.*

*Op dit moment heb ik gewacht,
want 's nachts ben ik meer dan heilig.
In huis zonder Stekel en Zacht
is niemand of niets nog veilig.
Dan stroomt mijn bloed vol kattenkwaad...
aan de mat scherp ik mijn klauwen.
Ik voeg het woord dus bij de daad
door luidkeels te miauwen!*

*Ik ben een fantastische kater,
maar hou nooit of nooit mijn snater.
Mijn dienaars leven in een waas.
Ik heet Migo, ik ben de baas!*

*Ik hoor een sleutel in het slot,
doe alsof ik lig te slapen.
Er zijn maar een paar dingen kapot,
lief zijn is nu mijn wapen.
'Ach Migo toch, dit is niet fijn!'
Zacht kijkt echt niet tevreden.
'Toe wees niet boos, want ik ben nog
klein.
't Viel vanzelf naar beneden.'*

*Ik ben een fantastische kater,
maar hou nooit of nooit mijn snater.
Mijn dienaars leven in een waas.
Ik heet Migo, ik ben de baas!*

1 IK BEN DE BAAS

Alle krabpalen nog aan toe, ik lijk wel een zwerfkat! Zo onbeleefd van me, ik heb me niet eens voorgesteld. Mijn naam is Migo, een kater van acht. In het huis waar ik woon, lopen er twee dienaren rond. Het zijn geen normale gevallen, maar daar leer je uiteindelijk wel mee leven. Ze hebben een mensennaam, maar die namen vind ik niet mooi genoeg. De grootste van de twee heet Jens, geloof ik. En tegen die kleinere zeggen ze Evelien. Als er niemand anders in de buurt is, durven ze nog andere namen te gebruiken voor elkaar. Zeg nu zelf, dat wordt ingewikkeld! Een katten naam verdienen ze ook niet, we moeten niet overdrijven.

Maximens noem ik voortaan Stekel en midimens heet vanaf nu Zacht. Mijn dienaren, dus. Het woord 'baasje' vind ik gruwelijk. Meer nog, het klopt helemaal niet. Het is net omgekeerd. Mensen zien zichzelf als het baasje van een kat, alsof ze iets over ons te zeggen hebben. Neen, zo zit het echt niet in elkaar. Het enige juiste woord is *dienaar*. Dat woord dekt de hele lading. Er is maar één de baas in huis, en dat ben ik. Stekel en Zacht mogen van geluk spreken dat ze van mijn aanwezigheid mogen genieten, dat ze van me mogen houden en dat ze voor me mogen zorgen.

Dus dat is dan afgesproken? Vanaf nu spreken we dat ver-schrik-ke-lij-ke woord niet meer uit. Dienaren zijn het, en daarmee is alles gezegd.